

РЕШЕНИЕ

№ 25326

гр. София, 23.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова

Мария Стоева

при участието на секретаря Иванка Александрова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4938** по описа за **2026** година докладвано от съдия Елена Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано по касационна жалба от 17.04.2026г., подадена от Я. И. Ч., чрез адвокат В. О. П.-САК, срещу Решение № 1116/31.03.2026г. на СРС, 104-ти състав, постановено по анд №15392/2025г. по описа на СРС, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ №25-4332-023395/17.09.2025г. на началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на касатора е наложено следното административно наказание: На основание чл. 175а, ал.1, пр.3 от ЗДвП – „Глоба“ в размер на 3000.00 лева /като в равностойност в евро-1533.88 евро/ и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца, за нарушение на чл.104б т.2 от ЗДвП.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на въззивното решение. Касаторът твърди, че районният съд е постановил оспорваното решение при неизяснена и противоречива фактическа обстановка, като акцентира на противоречията в свидетелските показания на св. А. С. и актосъставителите –Н. Б., А. Т. и П. М.. Отделно от това се твърди неправилно приложение на материалния закон, като счита, че районният съд неправилно е отхвърлил довода за липса на умисъл, акцентира, че в случая става въпрос за еднократно поднасяне на автомобил поради загуба на контрол, причинена от състоянието на пътя или гумите на автомобила. Иска се отмяна на решението на СРС и процесното НП, а при условията на евентуалност се прави искане решението на СРС да бъде отменено и делото да бъде върнато на

друг състав за разглеждане. С касационната жалба се претендират разноските по делото и в двете инстанции, но в съдебно заседание е направено изявление от процесуалния представител на касационния жалбоподател, че не претендира разноски.

В съдебно заседание – касаторът, чрез процесуалния си представител, поддържа касационната жалба на основанията, посочени в нея.

Ответникът – Началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, не изпраща представител в съдебно заседание. Излага подробно становище по съществуващото на спора в депозирано по делото писмено становище на 26.05.2026 г., с което моли съдът да остави касационната жалба без уважение и претендира присъждане на разноски за юрисконсультско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XVII-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 АПК съдебно решение.

Разгледана по същество, същата е неоснователна по следните съображения:

За да постанови решението си, районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следната фактическа обстановка:

Лек автомобил марка „БМВ“ с регистрационен номер С. е собственост на Я. И. Г., която го предоставила за ползване на Я. И. Ч.. На 16.08.2025 г., около 00:15 часа в [населено място] по [улица] с посока на движението от [улица] към [улица], Я. И. Ч. управлявал лек автомобил марка „БМВ“ с рег. номер С., като водачът форсирал двигателя, превъртял задните моторни колела и причинил поднасяне на задната част на автомобила по посока на движението си – наляво и след това надясно, като с тези си движения застрашил останалите участници в движението

Съставен е Акт за установяване на административно нарушение Серия ГА № 3903513/16.08.2026г., в който е посочено установеното нарушение по чл.104б т.2 от ЗДвП. Актът за установяване на административното нарушение бил връчен на нарушителя на датата на съставянето му. Адресатът на АУАН не се възползвал от правото на възражение срещу констатациите в него в срока по чл.44, ал.1 ЗАНН.

Въз основа на Акта за установяване на административно нарушение, административнонаказващият орган издал наказателно постановление /НП/ №25-4332-023395/17.09.2025г., с което за нарушение на чл.104б т.2 от ЗДвП е наложил на Я. И. Ч. на основание чл. 175а, ал.1, пр.3 от ЗДвП административно наказание „глоба“ в размер на 3000.00 лева /като в равностойност в евро-1533.88 евро/ и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца.

Гореизложената фактическа обстановка е установена в производството пред СРС въз основа на показанията на свидетелите А. С., св. Щ. Б. и актосъставителите –Н. Б., А. Т., П. М., както и въз основа на писмените доказателства, приобщени към материалите по делото. За да потвърди оспореното НП съставът на СРС приел, че е законосъобразно и при издаването му не са допуснати процесуални нарушения.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав на съда намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Правилен е изводът на въззивния съд за законосъобразно ангажиране на административнонаказателната отговорност на касатора относно нарушението по чл.104б т.2 от ЗДВП. Правилно съдът е приел, че по делото е установено по несъмнен начин-с показанията на разпитаните в хода на съдебното производство свидетели жалбоподателят е извършил посоченото нарушение.

В тази връзка, не се споделят възраженията на касатора за неизяснена и противоречива фактическа обстановка, предвид противоречията в свидетелските показания на св. А. С. и актосъставителите –Н. Б., А. Т. и П. М..

В случая, в оспорваното решение на СРС съдът е изложил фактите по делото, които приема за установени, като е посочил доказателства, въз основа на които е изяснена фактическата обстановка. Съдът е обсъдил ясно и точно противоречията в свидетелските показания, като е изложил конкретни мотиви защо не кредитира показанията на св. С. в частта относно причината за извършената маневра. Настоящият съдебен състав изцяло споделя така изложените мотиви, като в допълнение следва да бъде отбелязано, че съдът внимателно е кредитирал и то само частично показанията на свидетелката. Отделно от това следва да се вземат предвид, че само нейните показания в тази част противоречат на останалите свидетели, които не са заинтересовани по никакъв начин -Н. Б., А. Т. и П. М., вкл. не се оборват и от изложеното в показанията на св. Щ. Б., който също е пътувал в жалбоподателя в посоченото МПС. Ето защо възраженията на касатора в касационното производство в тази насока не могат да бъдат споделени.

Правилно въззивният съд е приел, че налице точно описание на посоченото нарушение в наказателното постановление, като съдът е изложил мотиви, както относно съставомерността на извършеното нарушение от обективна и субективна страна, така и относно наложеното наказание, поради което е приел, че наказателното постановление в тази му част е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Съдът е дал отговор на направените възражения от жалбоподателя относно субективната страна на деянието, които следва да бъдат споделени. В случая безспорно не става въпрос еднократно поднасяне на автомобил поради загуба на контрол, причинена от състоянието на пътя или гумите на автомобила, предвид останалите гласни доказателства по делото в показанията на всички свидетели, извън тези на св. С.. Ето защо възраженията за неправилно приложение на материалния закон от страна на районния съд са неоснователни.

Съдът е обсъдил и наложеното наказание за горепосоченото нарушение, като е приел, че правилно е ангажирана административно-наказателната отговорност на жалбоподателя, поради което и атакуваното наказателно постановление следва да бъде потвърдено в неговата цялост.

В хода на административнонаказателно производство не са установени съществени процесуални нарушения, нито по отношение на правната квалификация на установените фактически обстоятелства. Пред въззивния съд не са събрани и приети други доказателства, които да оборват констатациите и извода на органа за виновно извършено от Я. И. Ч. нарушение на правилата за движение по пътищата.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и своевременно отправеното от ответника по оспорването искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в депозираните писмени бележки, на основание чл. 63д, ал.3 от ЗАНН касаторът следва да бъде осъден да заплати на СДВР разноски за юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 70.00 евро /седемдесет

евро/, определени в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Предвид гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 от АПК, във вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XVII-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1116/31.03.2026г. на СРС, 104-ти състав, постановено по анд №15392/2025г. по описа на СРС.

ОСЪЖДА Я. И. Ч., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 70.00 евро /седемдесет евро/, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: